

Борис Пастернак

Земля

Нахълтва силом пролетта
в Москва, из къщите старинни.
Молец, спасен от нафталина,
пълзи по летни шапки в скрина
и кътат шуби и палта.

По пода дъсчен на чардака
саксии в редове стоят
с мушкато и шибой във всяка
и диша в стаите южняка,
и ъглите на прах дъхтят.

Към улицата слепешката
се взират, цели в прах, стъклата
и залезът е край реката
и на нощта не дава път.

И чуваш още в коридора
какво се случва из простора,
случайно за какво говорят
капчукът шумен и април.
Той знае хиляди истории
за тъжната човешка орис
и гасне отсвет по стобора
и още би се двоумил.

И тая смес от жар и ужас
и вѐн, и в кабинета южен,
и въздухът е пак в несвяст.
И тия клонки на върбата,
и тия пѐпчици мѐхнати
на кръстопѐтя, по стъклата,
на улицата и у нас.

Защо ли плаче далнината
в мъгла и лѐха гнилочта?
Но тук е моето призвание –
да не скучаят разстояния,
земята пак да не остане
сама зад градската черта.

Пристигат в пролетите ранни
приятелите всеки път
и срещите са разкаяния,
и пировете – завещания,
та струи тайни от страдание
живота пак да размразят.

КРАЙ

© 1947 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Земля, 1947

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8296>]